

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2274/2568

บริษัทเครดิตฟองซิเอร์ อ.โจทก์ นางสาว น.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 มาตรา 38, พ.ร.บ.ธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 มาตรา 46, ป.พ.พ. มาตรา 224/1, ป.วิ.พ. มาตรา 138, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 18

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์เป็นบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ ซึ่งเป็นสถาบันการเงิน มีสิทธิคิดดอกเบี้ยได้เกินกว่าร้อยละ 15 ต่อปี โดยอาศัยอำนาจตาม พ.ร.บ.ธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 มาตรา 38 และ 46 ประกอบมาตรา 4 ประกาศกระทรวงการคลัง และประกาศโจทก์ ซึ่งประกาศโจทก์กำหนด อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม (สินเชื่อ) อัตราเอ็มแอลอาร์ เท่ากับร้อยละ 8.975 ต่อปี หากชำระหนี้ล่าช้าเกินกว่า 7 วัน ต้องชำระดอกเบี้ยเพิ่มเป็นอัตราร้อยละ 13.5 ต่อปี ของต้นเงินกู้คงค้างทั้งหมด และอัตราดอกเบี้ยสูงสุดคิดได้ไม่เกินอัตราร้อยละ 21 ต่อปี ตามสัญญาประนีประนอมยอมความข้อ 1 เป็นกรณีชำระหนี้ล่าช้ากว่า 7 วัน แต่โจทก์คิดเพียงอัตราร้อยละ 12 ต่อปี ส่วนข้อ 3 เป็นกรณีที่ถือว่าจำเลยผิดนัดทั้งหมด โจทก์ยอมมีสิทธิคิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 21 ต่อปี อัตราดอกเบี้ยทั้งสองกรณีจึงไม่เกินกว่าอัตราที่โจทก์มีสิทธิคิดจากจำเลยโดยชอบ เมื่อโจทก์บอกเลิกสัญญาและฟ้องบังคับให้จำเลยชำระหนี้ที่ค้างชำระทั้งหมดแก่โจทก์แล้ว จึงไม่ถือว่าจำเลยมีหน้าที่ผ่อนชำระเป็นรายงวดอีก ข้อตกลงที่ให้โจทก์คิดดอกเบี้ยจากต้นเงินที่ค้างชำระทั้งหมดจึงไม่ขัดต่อ ป.พ.พ. มาตรา 224/1 ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้คดีเสร็จเด็ดขาดไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความจึงไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนตาม ป.วิ.พ. มาตรา 138 (2) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 มาตรา 7

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 16,524,537.46 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 21 ต่อปี ของต้นเงิน 14,902,253.23 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ หากไม่ชำระหรือชำระไม่ครบถ้วน ให้ยึดทรัพย์จำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 372 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และยึดหรืออายัดทรัพย์สินอื่นของจำเลยออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์จนครบถ้วน ระหว่างพิจารณา โจทก์กับจำเลยตกลงกันได้ตามสัญญาประนีประนอมยอมความฉบับลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2564 ศาลชั้นต้นพิพากษาให้คดีเสร็จเด็ดขาดไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความ และคืนค่าขึ้นศาลให้โจทก์ 198,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติในชั้นนี้ว่า โจทก์กับจำเลยตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความฉบับลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2564 มีสาระสำคัญว่า ข้อ 1. จำเลยยอมรับว่าเป็นหนี้โจทก์ตามฟ้องจริงทุกประการและตกลงชำระหนี้ให้แก่โจทก์เป็นเงิน 16,044,399.11 บาท (รวมดอกเบี้ยนับแต่วันผิดนัดถึงวันฟ้องในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี เป็นเงิน 1,200,345.88 บาท แล้ว) พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 12 ต่อปี ของต้นเงิน 14,902,253.23 บาท นับแต่วันที่ 20 สิงหาคม 2563 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ข้อ 2. จำเลยตกลง

ผ่อนชำระเงินตามข้อ 1. แก่โจทก์ เป็นงวดรายเดือนภายในวันสิ้นเดือนของทุก ๆ เดือนเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์... ข้อ 3. หากจำเลยผิดนัดไม่ชำระเงินตามข้อ 2. งวดใดงวดหนึ่ง ไม่ว่าในเรื่องจำนวนเงินหรือระยะเวลาการชำระเงิน ถือว่าจำเลยผิดนัดทั้งหมด ยินยอมให้โจทก์ คิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 21 ต่อปี ของต้นเงินคงค้างชำระ ณ วันผิดนัดตามสัญญา (แต่ไม่เกิน ต้นเงิน 14,902,253.23 บาท) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์... คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัย ตามที่จำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า การคิดดอกเบี้ยตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ สกส2. 9/2563 เรื่อง การ คิดดอกเบี้ยผิดนัดชำระหนี้และการตัดชำระหนี้ ข้อ 1. ระบุเหตุผลในการออกประกาศ มี ใจความสำคัญว่า เพื่อให้ผู้บริการทางการเงินถือปฏิบัติในการคิดดอกเบี้ยผิดนัดชำระหนี้และลำดับ การตัดชำระหนี้สำหรับลูกหนี้ เพื่อให้อัตราดอกเบี้ยที่เรียกเก็บจากลูกหนี้ที่ค้างชำระมีความแตกต่างกับลูกหนี้ปกติ เพื่อส่งเสริมวินัยทางการเงินและพึงอยู่ในวิสัยที่ลูกหนี้จะสามารถ กลับมาชำระหนี้ได้ โดยข้อ 5.2.1 กำหนดหลักเกณฑ์ว่า การคิดดอกเบี้ยผิดนัดชำระหนี้ ให้ใช้กับ สินเชื่อที่มีการผ่อนชำระเป็นงวดและสินเชื่อหมุนเวียน สำหรับลูกหนี้รายย่อย และลูกหนี้ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และข้อ 6. กำหนดบทเฉพาะกาลว่า ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับ รวมถึงสัญญาที่เกิดขึ้นก่อนวันที่ประกาศฉบับนี้มีผลใช้บังคับและยังมีผลผูกพันที่ต้องปฏิบัติตาม สัญญาระหว่างผู้ให้บริการกับลูกหนี้ด้วย ยกเว้นสินเชื่อที่มีเจ้าหนี้หลายรายให้สินเชื่อร่วมกัน โดยมี เจ้าหนี้รายใดรายหนึ่งตั้งอยู่ในต่างประเทศและไม่ได้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ ธนาคารแห่งประเทศไทย... แต่ข้อเท็จจริงปรากฏตามสัญญากู้เงินว่า จำเลยกู้ยืมเงินจากโจทก์ จำนวนมากถึง 16,000,000 บาท ตกลงชำระดอกเบี้ยในอัตราเอ็มแอลอาร์ ซึ่งเป็นอัตราดอกเบี้ยที่ เรียกเก็บจากลูกค้ารายใหญ่ชั้นดี ย่อมแสดงว่าในการกู้ยืมเงินดังกล่าวจำเลยไม่ได้มีวัตถุประสงค์ เพื่อใช้อุปโภคบริโภคเพียงอย่างเดียวและไม่ใช้ลูกค้ารายย่อยดังที่กล่าวอ้าง อีกทั้งไม่ปรากฏว่า จำเลยเป็นลูกหนี้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กรณีนี้จึงไม่อาจนำประกาศ ธนาคารแห่งประเทศไทยฉบับที่จำเลยกล่าวอ้างมาบังคับใช้กับหนี้เงินกู้ตามฟ้องได้ เมื่อโจทก์เป็น บริษัทเครดิตฟองซิเอร์ซึ่งเป็นสถาบันการเงิน มีสิทธิคิดดอกเบี้ยเงินกู้ได้เกินกว่าร้อยละ 15 ต่อปี โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 มาตรา 38 และ 46 ประกอบมาตรา 4 ประกาศกระทรวงการคลัง ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย และประกาศของ โจทก์ ซึ่งอยู่ภายใต้ประกาศกระทรวงการคลังและประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ประกาศของ โจทก์กำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม (สินเชื่อ) อัตราเอ็มแอลอาร์ เท่ากับร้อยละ 8.975 ต่อปี กรณี ชำระหนี้ล่าช้าเกินกว่า 7 วัน ต้องชำระดอกเบี้ยเพิ่มเป็นอัตราร้อยละ 13.5 ต่อปี ของต้นเงินคงค้าง ทั้งหมด และอัตราดอกเบี้ยสินเชื่อสูงสุดคิดได้ไม่เกินอัตราร้อยละ 21 ต่อปี เมื่อพิจารณาสัญญา ประนีประนอมยอมความแล้ว เห็นได้ว่า ข้อ 1. เป็นกรณีชำระหนี้ล่าช้าเกินกว่า 7 วัน ต้องชำระ ดอกเบี้ยเพิ่มเป็นอัตราร้อยละ 13.5 ต่อปี ของต้นเงินคงค้างทั้งหมด แต่โจทก์คิดเพียงอัตราร้อยละ 12 ต่อปี ส่วนข้อ 3. เป็นกรณีที่ถือว่าจำเลยผิดนัดทั้งหมด โจทก์ยอมมีสิทธิคิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 21 ต่อปี ดอกเบี้ยทั้งสองกรณีจึงไม่เกินกว่าอัตราดอกเบี้ยที่โจทก์มีสิทธิคิดจากจำเลยได้โดยชอบ นอกจากนี้ โจทก์ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญากู้เงินและฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ที่ค้างอยู่ทั้งหมด แล้ว จึงไม่ถือเป็นกรณีที่จำเลยมีหน้าที่ผ่อนชำระหนี้เป็นงวดอีกต่อไป ข้อตกลงที่ให้โจทก์ คิดดอกเบี้ยจากต้นเงินที่ค้างชำระทั้งหมดจึงไม่ขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224/1 การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้คดีเสร็จเด็ดขาดไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความ จึง

ไม่เป็นการขัดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 138 (2) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี ผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลย ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง คดีนี้จำเลยเป็นผู้บริโภคได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงในการดำเนินกระบวนการ พิจารณาตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 18 วรรคหนึ่ง การที่ ศาลชั้นต้นเรียกเก็บค่าขึ้นศาลชั้นฎีกา 200 บาท ค่าใช้จ่ายในการส่งคำคู่ความชั้นฎีกา 600 บาท และค่ารับรองสำเนาเอกสาร 50 บาท จึงเป็นการไม่ชอบ เห็นสมควรคืนเงินดังกล่าวแก่จำเลย พิพากษายืน คืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกา 200 บาท ค่าใช้จ่ายในการส่งคำคู่ความชั้นฎีกา 600 บาท และ ค่ารับรองสำเนาเอกสาร 50 บาท แก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมอื่นในชั้นฎีกานอกจากที่สั่งคืนให้เป็น พับ

องค์คณะ

วีระพงศ์ สุดาวงศ์ · ทวีศักดิ์ อุณนาทรรัตนกุล · สายัณห์ ศรีดาม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2274/2568>